Gânduri care cer concentrare minții

On Aprilie 25, 2012

Visarea celor fericiți este nevoia singurătății de a umple fiecare nevoie a spiritului divin.

În viața singuratecă pe care o ducea Cosette, alături de tatăl ei adoptiv, prinseseră un obicei: dimineața plecau la plimbare să vadă răsăritul soarelui, bucurie dulce, potrivită celor care părăsesc viața, ca și celor care o încep.

Cei care iubesc singurătatea știu că plimbările din zorii zilei sunt tot atât de plăcute ca și cele de noapte; cele din zori au însă ceva mai mult: veselia naturii. Străzile sunt pustii și păsările cântă. Cosette, păsărică și ea, se scula bucuros dis-de-dimineață. Pregăteau din ajun excursiile acestea. El le plănuia, ea le primea. Le rânduia minuțios, de parc-ar fi fost vorba de un complot; ieșeau înainte de ivirea zorilor. Cosette se bucura de fiecare amănunt. Tinereții îi place tot ce e neobișnuit și nevinovat.

Pe Jean Valjean îl atrăgeau, după cum se știe, plimbările prin locuri puțin umblate, singuratice, părăsite. Se așezase pe un drum lăturalnic, pe niște bârne puse la poarta unui șantier. Se uita în lungul drumului, cu spatele la răsărit. Uitase de soarele care avea să se ridice. Era muncit de gânduri adânci, gânduri care cer concentrare minții, care orbesc până și privirea, de parcă omul ar fi închis între patru ziduri.

Există meditații pe care le-am putea numi verticale. Când te afunzi în adâncul lor, e nevoie de timp ca să te întorci pe pământ. Jean Valjean coborâse într-o asemenea visare. Se gândea la Cosette, la fericirea care ar fi fost cu putință dacă un străin nu s-ar fi așezat între ei doi, la lumina cu care ea îi umplea viața, lumină care era respirația sufletului său. În visul acesta era aproape fericit. Cosette în picioare, lângă el, se uita la norii care începeau să se îmbrace în răsfrângeri trandafirii.

*Deodată, Cosette strigă: "Tată, parcă ar veni cineva dintr-acolo". Abia atunci Jean Valjean ridică ochii. **

Leadership: Poți să-ți construiești o viziune admirabilă despre sine, prin prisma a tot ceea ce experimentezi cu gândul și cu sufletul, în timp ce îți menții puterea asupra unei puteri mai slabe?

Visarea celor fericiți este nevoia singurătății de a umple fiecare nevoie a spiritului divin. Însăși spiritul oamenilor de seamă care caută fericirea, ca și a celor simpli ce încă n-au găsit-o, provine dintr-o singurătate a cerului și a pământului, deci o singurătate raportată la divin, fiindcă cerul ți-a dăruit câteva unelte cu ajutorul cărora să poți avea experiențe de credință:

Orice s-ar spune, esența spiritului divin poate fi înțeleasă printr-o activitate de rezolvare a unei necunoscute: cine ești atunci când îți exprimi personalitatea în mod liber și autentic, într-un loc și într-un timp care nu îți favorizează (deocamdată) reputația, cariera, reușitele sau autoritatea profesională?

Esența spiritului divine are ca țintă deschiderea conștiinței către noi orizonturi, în ciuda resurselor limitate pe care le ai la dispoziție, făcând ca o mică pasiune să devină singura ta opțiune de mers înainte. Ori, așa cum o omidă se transformă într-un fluture în interiorul unui cocon, tot așa nu e întâmplătoare cauzalitatea unei situații precare ce domină sfera

comportamentului tău, fiindcă poate deveni cea mai de preț parte a vieții tale.

În ceea ce privește leadershipul, contează ceea ce ajungi să fii prin ceea ce ești dispus să înduri. Doar astfel poți ajunge la acea maturitate care te face să apreciezi la maxim ceea ce ai, să fii fericit cu puțin, înainte de a fi fericit cu mai mult. Şi iată ce înseamnă să îți menții puterea asupra unei puteri mai slabe: înseamnă să rămâi recunoscător situațiilor în care nu ești pe deplin mulțumit cu tine însuți, în acord cu decizia ta de a învăța să fii mai bun față de tine, cel de ieri.

Respectivele forme de gândire care duc la viziune, precum imaginația, memoria, anticipația, dispoziția spre visare sau inspirația, constituie un caz tipic de cunoaștere prin insight, prin oglindire, sau poate fi un caz semnificativ de cunoaștere prin comunicarea cu o deitate sau o altă entitate supranaturală. Visarea și gândirea au ceva în comun: starea de fericire, iar mijlocitorul lor este veselia naturii. Constatăm acest lucru din acțiunea Sinelui asupra sensului vieții, căci omul care se abandonează visării este întotdeauna omul care trăiește experiența unui nou început.

Cunoașterea imaginii care te simbolizează în divin provine de la intelect (visare, stoicism, mândrie și un praf de voință). Iar imaginea aceasta este o confirmare a propriei valori și unicități, spre a deveni una din armele tale de comandă în privința a ceea ce urmează să decizi pentru viitorul tău.

Prin gânduri care cer concentrare minții vei putea să trăiești o viață așa cum ți-ai dorit, prin raportare la o forță invizibilă care stă în spatele a tot ceea ce faci în viață, și care se numește: credință (statornicie și visare).

* Notă: Victor Hugo - Mizerabilii, Editura Literatură de stat pentru literatură și artă, 1960.

Source: https://neculaifantanaru.com/ganduri-care-cer-concentrare-mintii.html